

Motion till riksdagen 2025/26:1698

av Staffan Eklöf (SD)

Skydda även svensk kultur i regeringsformen

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att utreda en förändring i
regeringsformen för att även skydda den svenska kulturen och tillkännager detta för
regeringen.

Motivering

I regeringsformens 1 kap. 2 § sjätte stycket står följande: ”Samiska folkets och etniska, språkliga och religiösa minoriteters möjligheter att behålla och utveckla ett eget kultur- och samfundsliv ska främjas.” Detta tillägg till regeringsformen bör ha föranletts av en insikt om den egna identitetens och den egna kulturtillhörighetens mycket stora betydelse för människor. Märkligt nog finns ingen skrivning om att det svenska folket ska ges samma möjlighet att behålla och utveckla sitt kultur- och samfundsliv. Det kan möjligen ha sin bakgrund i en föreställning om att majoritetskulturen klarar sig själv eller i en föreställning om att den kan ta majoritetsbeslut om frågan om det skulle behövas i riksdagen. I proposition 1998/99:143 Nationella minoriteter i Sverige, som föregick introducerandet av minoritetsskyddet i regeringsformen, står det mycket om att det är viktigt att skydda minoritetskulturerna, men det står mycket litet om vilka skälen är till att minoritetskulturerna behöver skyddas, alltså vad som kan hota dem. Det hänvisas till att frågan om minoriteters rättigheter var mycket aktuell i Europa på åttiotalet, eftersom det då stod klart att det fanns en rad minoriteter som behövde olika former av stöd i Öst- och Centraleuropa. I propositionen beskrivs också det historiska mötet mellan olika kulturer i Sverige och det sägs att minoriteternas kontakt med det övriga samhället (det svenska) förutom en rad positiva effekter samtidigt också medförde att minoriteterna har fått göra avkall på sin kultur, religion och det egna språket. FN:s konvention om medborgerliga och politiska rättigheter, som antogs 1966, innehåller artikel 27 som omnämner minoritetsskydd. Den lyder: ”I de stater där det

finns etniska, religiösa eller språkliga minoriteter skall de som tillhör sådana minoriteter ej förvägras rätten att i gemenskap med andra medlemmar av sin grupp ha sitt eget kulturliv, att bekänna sig till och utöva sin egen religion eller att använda sitt eget språk.”

Med andra ord verkar skyddet bottna i förhållanden som ägde rum för ganska länge sedan. Kanske kan det förklara varför den svenska kulturen har exkluderats från rättigheten att få ett skydd. Man tänkte kanske att den inte var hotad. Idag ser vi en helt annan situation. I Sverige har den svenska kulturen successivt försvagats. Den bagatelliseras och föraktas av många svenskar, inklusive vissa tidigare partiledare. Många barn och ungdomar känner inte ens till det svenska, även bland de som vuxit upp i svenska hem. Nog torde det vara så att det även finns olika meningar om betydelsen av exempelvis samernas kultur inom den grupp som definierar sig som samer. Ändå är ju alla partier eniga om att det är viktigt att bevara den. Kulturskyddet bör alltså vara oberoende av tillfälliga opinioner. Kulturens betydelse sträcker sig ju över generationsgränser tusentals år bakåt och framåt. Det är något vi skyddar och bevarar även för döda och ofödda generationer. Därmed är det också lämpligt att skyddet föreskrivs i grundlag.

Den svenska kulturen hotas också av den förda mångkulturpolitiken, som stipulerar att de som kommer hit och har med sig sina kulturer från världens alla hörn ska förbli i dem trots att de befinner sig och verkar i Sverige. Var man än rör sig i Sverige hör man utländska språk. Mångkulturpolitiken har fått ett stort genomslag, när invandrare tar lätt på att lära sig svenska och inte tar alla tillfällen att öva på svenska språket istället. Mångkulturpolitiken betyder att många med utländsk bakgrund har förvägrats att uppgå i den svenska gemenskapen på riktigt. Förutom den tragedi som detta svek innebär för andra generationens invandrare, så betyder det att de inte heller blir bärare av den svenska kulturen. De främmande kulturinfluenserna blir således bestående och istället ökande med tiden om mer invandring sker och om gruppen har högre födelsetal. Andra kulturer har börjat dominera i många stadsområden och trenden är fortgående. Den bland medborgarna vanliga kritiken mot andra kulturers begynnande dominans i delar av Sverige handlar inte bara om yttringarna i sig, utan kanske än mer om att den svenska kulturen undanträngs och ersätts av de för Sverige främmande kulturerna.

Det kommer givetvis att få földeffekter om den svenska kulturen försvinner. Det är naturligtvis främst en existentiell fråga, men det finns även praktiska konsekvenser. Det kommer att leda till minskad sammanhållning och samhörighet när ingen majoritetskultur finns. Lojaliteten till Sverige och landsmän kommer att försvagas med földeffekter för ekonomi, brottslighet, arbetsmoral och solidaritet. Världens konflikter kommer också till Sverige på det viset.

På sätt och vis kanske det finns en likhet med det scenario som proposition 1998/99:143 målar upp när den problematiserar de historiska hoten mot de fem erkända minoritetskulturerna. I mötet mellan kulturer har man fått göra avkall på sin kultur, religion och det egna språket, ensidigt förstås i mångkulturens logik. Det vill säga, om man inte bestämmer sig för att bevara kulturerna, så som vi har gjort med de fem erkända minoritetskulturerna.

Det är hög tid att även den svenska kulturen får åtnjuta samma skydd genom att skyddet läggs till i regeringsformen.

Staffan Eklöf (SD)